

τρέχουσιν κρίσιν τροφῆς εἰς τὸν κόσμον πάντως θὰ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ προλάβῃ τὰς κρίσεις αἱ ὁποῖαι

εἰς τὸ μέλλον ἀπειλοῦν τὴν ἀνθρωπότητα μὲ τὸν διαρκῶς αὐξανόμενον πληθυσμὸν τῆς.

Κίνδυνοι εἰς ὠρισμένα συνθετικά

Παράλλῃλως πρὸς τὴν σύγχρονον τεχνολογίαν τροφίμων συμβαζίζουσιν καὶ οἱ σύγχρονοι κίνδυνοι. Καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἐπεκτείνει τὴν δρᾶσιν του εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ ἐπέκτασιν τοῦ ἐφοδιασμοῦ του εἰς τροφίμα εἰσάγει «καινὰ δαιμόνια» εἰς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα τρώγει. Αὐτὸ ἀφορᾷ κυρίως τὰ κρύπτοντα κινδύνους νέα προσθετικά τῆς τροφῆς. Συνεπῶς ἡ ἐξασφάλις τῆς τροφῆς μας ἀποτελεῖ τὸ κύριον μέλημα τῆς βιομηχανικῆς μας ἐποχῆς.

Βεβαίως ἀνέκαθεν ὑπῆρχε τὸ πρόβλημα τοῦτο. Ἐχομεν τὴν τάσιν νὰ παραβλέπωμεν τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν τοξικαὶ οὐσίαι εἰς τὰ πλεῖστα τῶν φυτῶν τὰ ὁποῖα χρησιμοποιούμεν διὰ τροφὴν. Εὐτυχῶς ὅτι αὐταὶ συνήθως μειώνονται ἢ περιορίζουν τὰς βλαβεράς τῶν ιδιότητας μὲ τὸ μαγεῖρεμά των ἢ μὲ ἄλλους συνάφεις τρόπους.

Πολλὰ ὄσπρια—ιδίως σογιοφασίολοι—περιέχουν μίαν οὐσίαν ἣ ὁποία ἀναχαιτίζει τὴν δρᾶσιν τοῦ ἐνζύμου τρυπσίνης τῶ ὁποῖον εἶναι πρῶτεινη ἀπαραίτητος εἰς τὴν χώνευσιν. Πολλὰ ἔχουν οὐσίας αἱ ὁποῖαι πῆχουν τὰ ἐρυθρὰ αἵμοσφαίρια. Πολλὰ λαχανικά περιέχουν οὐσίας ἐμποδιζούσας τὸ ἰώδιον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θυρεοειδῆ ἀδένα καὶ συνεπῶς δημιουργηται ἡ τάσις προσβολῆς ἀπὸ βρογχοκῆλην. Ἄλλα λαχανικά καὶ ὠρισμένα δημητριακά ἔχουν πολλὰ ὀξαλικά ἄλατα καὶ φυτικά ὀξέα τὰ ὁποῖα δεσμεύουν τὸν σίδηρον καὶ τὸ ἀσβέστιον καὶ ἐμποδίζουν τὴν χρησιμοποίησιν των ἀπὸ τὸν ὁργανισμόν. Ἐπίσης ὑπάρχουν συνήθη φυτὰ πε-

ριέχοντα δραστικώτατα δηλητήρια. Ἡ ρίζα τῆς κασσάβας—τροπικὸν φυτὸν—περιέχει κυανίδην. Ἐνα εἶδος φασιόλων «γίγαντες», τὸ λαθούρι καὶ τὰ κουκιά, μίαν γλυκόζην ἣ ὁποία συντείνει εἰς τὴν δημιουργίαν κυανίδης. Τὰ τελευταῖα ἐπίσης ἔχουν ἓνα συστατικὸν τὸ ὁποῖον προκαλεῖ αἰμολυτικὴν ἀναιμίαν. Τὰ ρεβίθια περιέχουν μίαν ἄγνωστον οὐσίαν ἣ ὁποία προξενεῖ λαθυρισμὸν—σπαστικὴν παράλυσιν τῆς κνήμης. Κατὰ συνέπειαν ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι ἐξαιρετικὰ προσεκτικὸς εἰς τὴν ἐπιλογὴν καὶ ἐπεξεργασίαν τῶν φυτικῶν τροφῶν.

Οἱ ἀναφερθέντες νέοι κίνδυνοι προέρχονται ἀπὸ τὴν αὐξανομένην—καὶ ἀναγκαίαν—χρησιμοποίησιν χημικῶν προϊόντων εἰς ὅλα τὰ στάδια τῆς παραγωγῆς τῶν τροφίμων ἕως τὴν τελικὴν κατανάλωσιν των. Ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν φύτευσιν τοῦ σπόρου καὶ συνεχίζονται μέχρι τῆς συσκευασίας τῶν τροφίμων. Τὸ πρῶτον βῆμα τῶν γίνεται μὲ τὰ ἐντομοκτόνα, ζιζανιοκτόνα καὶ τὰ ἄλλα δηλητήρια τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν φυτῶν. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἔχομεν καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς ραδιενεργείας τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν. Μετὰ τὴν ἐσοδεῖαν τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ ὄσπρια ὑπόκεινται εἰς δηλητηριάσεις ἀπὸ τὴν «μούχλαν» ἐκτὸς ἐὰν ἐναποθηκευθοῦν καλῶς. Κατόπιν ὑπάρχουν τὰ ὑπολείμματα τῶν ὀρμονῶν καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν τὰ ὁποῖα χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν διατροφήν τῶν ζώων καὶ τὰ ὁποῖα εἶναι τοξικά. Ἐν συνεχεῖα ἔρχονται τὰ χημικὰ μέσα